

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Pentru anul nou.

Aș vrea să vă scriu, cum nu v'am scris niciodată, ca să vă dau ceva frumos, ceva folositor pentru anul care bate la ușile voastre. Aș vrea să vă dau un talisman, ca să apere viața voastră de tot răul, ce se ascunde în tainicul viitor. Aș vrea ca acest an nou să vă fie o piatră scumpă în colanul anilor, care până acum n'a conținut decât sticlă nevaloroasă și perle falsificate. Aș vrea să uitați tot ce a fost și tot ce ați fost, ce ați suferit și ați urât, cum ați fost purtați de patimile voastre și călcați de viață în picioare. Aș vrea ca sufletul *Pruncului din Betleem*, să vă pătrundă și să deveniți asemenea lui: *nevinovați, zâmbitori și buni*.

Și nu vă pot scrie decât un singur cuvânt, în care se cuprind toate doctoriile vieții voastre și toată refa-

cerea ei. Acest cuvânt este: **Euharistie**. *Isus, Euharisticul*, dacă îl primiți, va face anul acesta nou rodnic pentru sufletul vostru, iubirea Sa va nutri iubirea voastră aproape stinsă și vă va ridica deasupra voastră, deșteptând în inimile voastre mila pentru alții și pentru voi. Isus, care iartă, ba mai mult, uită necredința voastră de mai 'nainte, vine spre voi și vă spune în bunătatea lui nemărginită: „Cutezați, eu sunt!” (Marcu 6, 50).

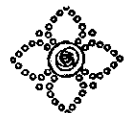
Cu aceasta vă dă curaj să-l primiți în Sf. Euharistie și vă dă curaj ca toate lucrările, bucuriile, durerile, meritele și afecțiile voastre să le puneți în mâinile Lui. Iar El știe ce să facă cu acele, cum să le dirijeze și anul nou va fi plin cu frumuseță, adevăr și bine. Așa zilele voastre nu vor mai fi seria neliniștei îmbrăcată în haina

nesimțirei, a egoismului și a chinurilor singurătății, ci fiecare din ele va fi o jertfă arzătoare adusă pe altarul iubirii lui Isus.

Dacă anii voștri trecuți v'a depărtat așa de mult de Sf. Euharistie, că nu găsiți cale de întoarcere la Ea, urmăriți-o pe *Sf. Fecioară, Maica Domnului*, rugați-o pe ea, să vă conducă la Fiul ei. Și *Mama* vă va arăta drumul la sfântul ei *Fiu*. Iar dacă aflați pe *Isus, aflați fericirea anului nou*, spunând cu fericitul Eymard P. Iulian: „*Mă îndestulese cu Isus; sunt credincios lui, iubirea lui este viața mea întreagă*.” (La sainte Comunion).

Aceste vă scriu vouă pentru anul nou.

Dr. Irina Berinde.

Crăciun și an nou.

Azi impletim cunună din bucuriile Crăciunului și din nădejtile anului nou. Două lumini sunt proiectate asupra gândurilor noastre: lumina nopții Crăciunului și razele luminoase ale zorilor anului nou. Amândouă ne scot din gândurile noastre efemere: cea dintâi este vraja vechiei bucurii, care totdeauna este nouă, iar cealaltă este așteptarea anului nou, care este atât de vechie. Lumina — în ambele cazuri este legată de noapte, de întunec.

Întru adevăr, misterul Crăciunului transpune sufletul nostru într-o noapte sfântă și nădejtile noului an pornesc viața noastră către întunec, către amurgul, care nu lasă să privim viitorul. Nici una din aceste nopți nu ne dă deagata nimica; ci ne pune în fața luptei, cărările noastre le preseră cu spini și tot atunci ne animează: înainte, așa trebuie să lupți; crede, nădăjduște, te luptă și te asigur, că vei învinge.

Este de admirat, cum se imprimă acest caracter de luptă pașnică în toată viața noastră! Pentru că ce este mai delicat decât tabloul nașterii și care poezie este mai frumoasă cași cântul iubirii dumnezeiești? Și totuși, câte linii dure are acest tablou și câte sunete ascuțite și inspăimântătoare sunt țesute în acest cânt? Asemenea cântului plângător al porumbelului așa atinge urechia noastră glasul tânguitor al lui Dzeu, care

caută omul, dar porumbelul locuiește în stânci, acolo își face cuibul! Cât e de drăguț, Răscumpărătorul, dar cât de dură este ieslea! Cât de zâmbitoare e fața Lui, dar cât de rigidă este noaptea din afară! Cât de dulce e cântul îngerilor, dar cât de respingător este glasul scandalului și al urei produse de Nașterea Mântuitorului.

Așa suntem cu viața, cu nădejdea noastră și așa suntem și cu răscumpărarea noastră. Nimic nu se poate câștiga fără luptă, fără greutate. Nici răscumpărarea nu ni se dă deagata. Întunec este în lumina noastră, cântarea noastră dumnezeiască este secondată de glasul viforului, mierea ne este amestecată cu pelin. Această direcție a vieții noastre nu a fost schimbată atunci, când răscumpărarea în noaptea de Crăciun și-a publicat programul. Făgăduște pace dar numai după luptă, aduce răscumpărarea, dar fiecare personal poate numai a face efectivă aceasta răscumpărare și a o preface în adevăr fericit.

Nici Dumnezeu nu ne va răscumpăra, dacă noi nu ne vom răscumpăra pe noi înșine! De aicea apoi vechiul adevăr: Te-a zidit Dumnezeu fără conlucrarea ta, dar nu te va răscumpăra, dacă tu nu vrei să te ferești!

Și acuma ne întrebăm: dacă este așa, ce ne-a adus dară Isus? De ce ne-a răscumpărat?

Ce bucurie a adus Copilul sfânt la Crăciun? Pentru ce să ne bucurăm? Pentru ce zicem, că azi ni s'a născut Mântuitorul? A șters doară patimile și năcazurile noastre?

Păcate avem și acuma, patimile ne încătușază, înclinările spre rău ne robesc, mizeria ne torturează, neștiința stăpânește, boalele ne chinuesc, moartea seceră fără milă jertfe, din ce ne-ai mântuit Doamne pe noi? Și Domnul ne răspunde: În fața voastră am aprins făclia vieții, lumina adevărului în întunecul nopții; deschideți-vă ochii voștri și primiți adevărul, dacă veți primi adevărul, vă veți descătușa de legăturile greșelilor! Dacă nu-l veți primi și pe mai departe veți rămânea robii patimilor voastre și nu vă veți putea bucura de harurile răscumpărării. Așa vreau să fiu Răscumpărătorul judecății voastre. V'am atras cu blândețe; m'am coborît în peșteră; am îmbrăcat zdrențele mizeriei voastre; am tremurat, am flămânzit cu voi, ca să vă învăț, că și în zdrențe și în mizerie sunteți suflete împărătești; m'am scoborît la voi și am vestit dragostea, dragostea veșnică. Aceste le-am făcut! Deschideți dară larg inimile voastre și primiți harul.

Mai mult. Mânia dumnezeiască v'a amenințat neîncetat și după păcatul strămoșesc har nu ați primit. V'a părăsit Dumnezeu, inima Lui s'a răcit față de voi, atunci cu gândul la Mine și pentru Mine s'a îndurat; apele vieții, care fecundază inimile, din nou au în-

ceput a izvorî, apoi izvoarele au început a se umfla, micile văi au crescut și o mare de haruri v'a acoperit, atunci când am venit între voi. Aceste le-am făcut să-L împăc pe Dzeu. Treziți-vă, umpleți toate posurile voestre cu aceste haruri, pentru că, nici marea vieții nu vă va face să fiți vii, dacă voi nu trăiți și nu utilizați harurile!

Răscumpără-te, omenire, din

noaptea greșelilor cu lumina lui Hristos, din răutate, — cu bunătatea lui Hristos, din mânia lui Dzeu cu blândeța lui Hristos.

Viața ai câștigat: trăiește!

Suntem dar răscumpărați, dar din aceasta numai așa vom avea folos, dacă vrem aceasta răscumpărare. A trăi viața, aceasta trebuie să o facem.

Mismar.

Să iertăm dușmanilor noștri

(pentru copii)

Gh. Mureșan.

În capătul satului locuia un pădurar cu nevastă-sa și copilul lor Ionel.

Un copil drăguț și ascultător, care nu ieșea din voia părinților.

Tatăl lui Ionel se ducea dimineața la pădure, iar seara, când se întorcea aducea lui Ionel fragi, mure, alune, flori, ba câte odată și câte un iepuraș pe care mama lui Ionel îl frigea și îl mâncau cu mare poftă.

Pe Ionel îl iubeau părinții lui, fiindcă el se juca frumos, era totdeauna curat și mergea Dumineca cu părinții lui la Ste. biserică.

Într-o zi de luni, Ionel s'a jucat toată după masă în podul casei și fiind obosit, o adormit acolo.

Seara, tatăl lui s'a întors din pădure, și după ce a cinat s'a culcat și a adormit el și nevasta sa.

Noaptea într'un târziu, cerul a început să se întunece; pădurea a început să sune, copacii se îndoiu în toate părțile. Fulgerile săgetau mantaua neagră a nopții, iar trăsnetele în urma lor făceau un zgomot de iad. Un ropot de ploaie cu niște picuri mari cădea pe acoperișul casei și pe gîmurile ferestrelor.

Pac, pac, pac... cineva bate la ușa pădurarului,

Mama lui Ionel se trezește și spune bărbatului său că poate e ceva om sărac și nu trebuie lăsat în ploaie în așa vreme rea.

Tatăl lui Ionel deschide ușa, ca să între străinul. În ușa apare un om voinic, cu barbă și mustăți. În mâna dreaptă ține un cujit mare. Deodată se repede asupra pădurarului și îl omoară. Vede și pe nevasta lui în pat.

Se repede și asupra ei și o omoară și pe ea.

După ce i-a omorît pe amândoi, caută banii, caută lucrurile de preț ca să le fure.

Ionel, care dormea în pod, s'a trezit și fiindcă ușa la podul casei era deschisă a văzut că iese din casă un om înalt, cu barbă și cu mustăți și avea niște ochi mari, scilpitori și foarte feroși.

Ucigașul n'a văzut pe Ionel și a plecat.

Ionel s'a scoborît jos din pod și când a văzut pe tatăl său mort în mijlocul casei și pe mamă-sa moartă în pat, a căzut jos leșinat.

A doua zi dimineața un vecin a găsit tragicul spectacol din casa pădurarului și a adus la cunoștința jandarmilor.

Jandarmii au raportat parchetului unde se afla un judecător bun și fără copii. Când a auzit că Ionel n'are acum părinți, l-a luat la dânsul să-l crească.

Ucigașul a fost prins și pedepsit la închisoare pe viață.

*

Casa judecătorului era frumoasă, avea o mulțime de odăi. Ionel a primit o odă mică, drăguță și când în Sept. a început școala, el voios se ducea să învețe carte.

Într-o dimineață de iarnă, cum se ducea Ionel repede din cauza frigului pe lângă o clădire mare, vede că o mână iese dintr'o fereastră cu grații și o voce slabă cere pâine.

Ionel speriat, se apropie și se uită printre grații. Era să leșine de spaimă, când a văzut ochii aceia strălucitori pe cari i-a mai văzut odată în casa

lor, în noaptea când părinții lui l-au lăsat orfan.

Și atunci Ionel a stat puțin și s'a gândit și și-a adus aminte că el a învățat la școală cu o zi mai înainte „să iubești pe dușmanii tăi.”

Atunci inima lui Ionel s'a muiat; și-a scos ghiozdanul și i-a dat pâinea cu unt ce o ducea pentru el la școală și i-a spus: „De azi înainte, în fiecare dimineață îți voi aduce.” Și Ionel a plecat, fără să-i spună altceva.

În fiecare dimineață îi aducea pâinea cu unt, iar el nu mânca.

Anii au trecut, iar pe Ionel l-au trimis în alt oraș să învețe. El a învățat mulți ani și s'a făcut preot, uitând de ucigașul părinților săi.

Când a terminat de învățat, a venit iar în orașul său.

Într-o zi de primăvară, în zorii zilei, un gardian dela închisoare bate la ușa preotului.

„Ce-i?” întrebă preotul.

„Un condamnat își trăește ultimele clipe și ar dori să se mărturisească și împărtășească,” îi răspunde gardianul.

Preotul se îmbracă repede, ia cu el Sfintele Taine și pleacă la închisoare. Când gardianul îi deschide ușa celulei, preotul vede un corp gemând de durere pe niște paie umede în celula întunecoasă.

Se uită mai bine și vede că e ucigașul tatălui său și a mamei sale dragi.

Ingenunche, face o rugăciune și îl spovedește.

„Un păcat mare am săvârșit în viață, pe care bunul Dum-

nezeu nu mi-l va ierta, fiindcă nimeni din familia acelor pe cari i-am omorât, n'au fost pe la mine să le cer iertare.”

— „Omule”, îi spune preotul „eu sunt copilul aceluia pe cari tu i-ai omorât. Eu sunt copilul care îți aducea ție pâine cu unt în închisoare și te-am iertat de mult.”

Omul, cu ochii săi pocăiți și blânzi, se uită mirat la binefăcătorul său, cade pe spate și

și dă sufletul în mâna Creatorului.

În închisoare lângă cadavru, fiul victimelor omorite de acest cadavru, își împreună mâinile pentru rugăciune, își ridică ochii înspre cer și rugăciunea lui fierbinte îi stoarce două lacrimi ca mărăgăritarele, cari se rostogolesc pe fața lui, în momentul ce prima rază de lumină a soarelui străbate întunericul celulei.

Cuvinte către tineret.

Să fim credincioși.

de Gh. Condrat stud.

Motto: Fiind bun creștin vei fi și un bun patriot și om deplin căci numai un om cu frica lui Dumnezeu este gata în orice moment a se jertfi pentru credința și patria sa.

(Urmare și sfârșit)

Problema durerii numai religia singură o poate rezolva. Oricât vor înainta științele nu vor putea exila durerea din lume. Înaintea sufletului pătimitor n'are valoare nici o filozofie care îndreaptă privirea omului numai spre pământ. Numai religia cu mângăerile sale divine, cu speranțele sale cerești, cu pildele sale mărețe poate alina suferințele bietului muritor. Religia este centrul vieții. Prin obiectul său întrece toate celelalte științe. Ea se ocupă cu cele mai profunde chestiuni filozofice, cari întodeauna au interesat pe gânditorii lumii, anume de chestiile existenței noastre: de unde venim, unde mergem, mai este și altă viață? Cercetează cauzele

finale ale universului, scopul lui. Determină chemarea omului pe pământ, îl ajută să-și poată îndeplini chemarea și să-și ajungă scopul pentru care este creat. Se ocupă cu Dumnezeu și cu omul a căror cunoaștere este de cea mai mare însemnătate pentru noi.

Ce sunt alte cunoștințe despre orice lucru din lume, pe lângă cunoașterea lui Dumnezeu, a omului și a raportului ce există între acești doi?

Ce suntem noi? Iată o întrebare la care numai religia ne poate răspunde, numai ea poate lumina mintea omului într'atât și numai ea ne poate conduce spre adevăr.

Religia este mama tuturor științelor.

Scurt putem spune că: Religia acolo începe unde se sfârșesc celelalte științe. Prin urmare, fiind religia un tezaur atât de prețios, avem o datorie strictă să nutrim simțul religios și să-l înrădăcinăm bine în sufletele noastre. Pe lângă toate aceste, între noi trebuie să existe iubirea și dragostea creștină. Căci cea dintâi însușire care stă la temelie oricărui bine în viață este împlinirea poruncii: „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși.“ „Ideia despre bine este cea mai înaltă și cea mai de seamă știință“ — a spus Platon.

Toate câte există sunt făcute din iubire, acea putere mistică care unește om și om cu Dumnezeu fără de care viața omului în societate ar fi imposibilă.

Iubirea este misterul existenței noastre în largul nesfârșitului univers.

Dumnezeu este iubire. Din iubirea Lui s'au născut toate câte sunt. Din iubirea Lui a luat ființă omul, care primind rolul măreț de rege al universului, prin iubire trebuiau să se guverneze creaturile și prin iubire trebuie să ne umplem de admirație în fața Creatorului nostru.

Toate binefacerile, începând cu picăturile de rouă argintii, lipite de firicelele de iarbă și până la soarele învăpăiat, a cărui lumină atrage spre sine tot ce înviază în Univers, nu sunt altceva decât acțiunea neînțeleasă a unei voinți nevăzute, care lucrează tainic dar

energic și viguros, împreună fiind la aceasta lucrare, numai iubirea nespūsă față de om.

Iată cum se manifestă iubirea lui Dumnezeu către om.

Datori suntem și noi să ne iubim unii pe alții și să trăim într'o dragoste creștinească și să o înscriem pe cutele inimilor și sufletelor noastre. Legea nouă și deapănarea vie a dragostei creștine.

S'o trăim aceasta lege pentru noi și pentru neamul nostru, precum a trăit-o Hristos pentru El și omenire. Aceasta ar constitui poate cel mai frumos dar pe care l-am putea face cerului pentru a dobândi fericirea pe pământ și acolo sus.

Singurătatea și liniștea societății se rezimă pe iubirea de aproapele și cinstirea legilor. Ar trebui deci ca să nu călcăm pe alt drum, decât pe drumul drept așternut cu atâta trudă de profeți, apostoli și urmașii lor.

Nu suntem străini sufletește unul față de celălalt, căci toți suntem fiii aceluiasi Dumnezeu, legați prin suferințe și bucurii. Iar noi generația tânără de astăzi trebuie să ducem mai departe cu credință și cu frică cuvântul lui Dumnezeu uniți toți prin același simbol al dragostei creștine.

Aceasta trebuie să fie deviza noastră pentru orice acțiune de astăzi și de mâine.

Vă rugăm, să ne ierțați, că din pricina sărbătorilor acest număr apare cu întârziere.

Nou doctor în teologie. Onoratul Domn Dumitru Pop din Ferești în baza examenului depus la universitatea din Strasburg a luat titlul de doctor în teologie. Noului doctor îi dorim cele mai bune.

Numiri. Excelența Sa Episcopul Diecezan a binevoit a numi la parohia Viile Satu pe Onoratul și Clarisimul Dr. Dumitru Pop din Ferești, iar Onoratul Vasile Mărieș din Satșugatag preot nouhirotont, a fost numit la parohia Rona din jud. Sălaj.

A apărut Almanahul „Presa Bună.“ 1934 întru amintirea anului sfânt. (Iași 1934. Institutul de arte grafice „Presa Bună.) Este un calendar cât se poate de bun. Partea calendaristică cuprinde calendarul romano-catolic și cel greco-catolic. Partea de lectură cuprinde bucăți de citit alese și folositoare, apoi sematismul clerului romano-catolic, din arhidieceza de București și dieceza de Iași.

În școală. Invățătorul agrăiește un copil: Petre îți este deschisă gura. Petru repede răspunde: Știu, domnule învățător, eu am lăsat-o deschisă.

Câte bucăți de zahăr obișnuiești la cafea? Acasă două, la streini patru. Să vă simțiți ca acasă.

Posta Redacției. Dșoarei O. C. Sighet. Să ne scuzați, că din cauze independente de noi articolul nu a apărut în acest număr. Il vom da în numărul următor.

Tipografia și Librăria
Asociațiunii pentru Cultura Poporului
Român din Maramureș
tuturor cetitorilor „Duminecii” și clienților
dorește

An nou fericit!

Calendar săptămânal.

31 Decembrie 1933 — 6 Ianuarie 1934.

- 31 Dumineca d. Nașterea Dlui Ap. Tim. II. 4, 5. Ev. Marcu 1, 1. Melania † 432.**
1 Luni Tăierea împr. Sf. Vasile cel Mare Ap. Col. 2, 8. Ev. Luca 2, 20.
2 Marți P. Silvestru
3 Mercuri Pr. Malachia
4 Joi Sin. SS. 70 de Ap.
5 Vineri MM. Teopemt și Teona
6 Sâmbătă Botezul Domnului.

